

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญของปัญหา

ในทางระหว่างประเทศ การกระทำฝ่ายเดียวของรัฐ (Unilateral acts of States) เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นปกติและมีอยู่อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งอาจเกิดขึ้นในหลายรูปแบบด้วยกัน โดยมีความหลากหลายในทางเนื้อหาและมุ่งเน้นไปในเป้าหมายที่ต่างกัน ซึ่งความหลากหลายของการกระทำฝ่ายเดียวและหนทางที่รัฐได้แสดงออกด้วยตัวเองบ่งบอกให้เห็นถึงปรากฏการณ์ที่เป็นปกติในลักษณะของสังคมอำนาจอหิปไตย ถึงแม้ว่าเสรีภาพของการกระทำดังกล่าวจะถูกจำกัดลงโดยการบังคับของกฎหมายระหว่างประเทศก็ตาม รัฐยังคงมีความสามารถแต่เพียงผู้เดียวหรือเขตอำนาจอย่างกว้างขวาง ตามขอบเขตของกฎหมายระหว่างประเทศ รัฐสามารถกระทำการใดๆ ที่สอดคล้องกับนโยบายภายในของตนเพื่อให้บรรลุถึงการตัดสินใจฝ่ายเดียวซึ่งส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ต่อรัฐอื่น ดังนั้น ความสำคัญของการกระทำฝ่ายเดียวคือกลไกการทำงานของสังคมระหว่างประเทศ และนอกเหนือจากขอบเขตที่รัฐสามารถกระทำการได้ตามใจชอบแล้ว กฎหมายประเพณีระหว่างประเทศและสนธิสัญญาบางอย่างก็ยังเปิดช่องทางให้เกิดการกระทำฝ่ายเดียวในการดำเนินการทางกฎหมายต่างๆ หรือมอบอำนาจในการกระทำดังกล่าวในสถานการณ์ที่แตกต่างกันไปอีกด้วย

การกระทำฝ่ายเดียวของรัฐได้เข้ามามีบทบาทต่อความสัมพันธ์ของรัฐในทางระหว่างประเทศและมีลักษณะรูปแบบที่หลากหลาย ซึ่งการแสดงออกฝ่ายเดียวของรัฐเป็นที่ยอมรับว่าเป็นการกระทำในทางกฎหมายและมีผลในทางกฎหมายระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นแหล่งที่มาแห่งสิทธิและพันธกรณีที่สำคัญของรัฐ ยิ่งไปกว่านั้น การกระทำฝ่ายเดียวของรัฐยังมีอิทธิพลในกระบวนการของบ่อเกิดของกฎหมายระหว่างประเทศ ทั้งนี้ ในฐานะที่เป็นส่วนประกอบในการก่อตัวของกฎหมายประเพณีระหว่างประเทศ (Custom-Forming Process) และกระบวนการก่อตั้งสนธิสัญญา (Treaty-Making Process) อย่างไรก็ตาม ผลบังคับทางกฎหมายของการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐก็ไม่ได้ถูกบรรจุอยู่ในแหล่งที่มาของกฎหมายระหว่างประเทศอันเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตามมาตรา 38 แห่งพระธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ดังนั้น การกำหนดผลบังคับทางกฎหมายของการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐจึงต้องขึ้นอยู่กับบ่อเกิดของกฎหมายระหว่างประเทศประเภทอื่น เพื่อที่จะอธิบายที่มาของผลบังคับของกฎเกณฑ์นั้นๆ

อย่างไรก็ตาม การกระทำฝ่ายเดียวของรัฐซึ่งค่าบังคับทางกฎหมายนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ของบ่อเกิดของกฎหมายระหว่างประเทศอื่น อันอาจจะพิจารณาได้ว่ามีค่าและผลบังคับที่เป็นเอกเทศ ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพิจารณาศึกษาในหลักเกณฑ์ทางกฎหมาย ตลอดจนเงื่อนไขและผลทางกฎหมายต่างๆ

อนึ่ง หากพิจารณาถึงปัญหาของคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐ (unilateral promise) กล่าวคือ เป็นการกระทำของรัฐที่ถือพันธกรณีทางกฎหมายโดยฝ่ายเดียวขึ้นใหม่ ต่อรัฐอื่นหรือกลุ่มของรัฐอื่นหรือเป็นการทั่วไป (erga omnes) หรือในทางตำรากฎหมายส่วนหนึ่งอาจพิจารณาว่าเป็นคำประกาศฝ่ายเดียวของรัฐ (unilateral declarations of States) ซึ่งก่อให้เกิดพันธกรณีแก่รัฐผู้ก่อตั้งคำประกาศ (author States) อันถือได้ว่าเป็นการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐที่มีผลเป็นเอกเทศ ทั้งนี้ กระบวนการของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศได้เข้ามามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดกฎเกณฑ์และผลทางกฎหมายดังกล่าว ยิ่งไปกว่านั้น เหตุที่แนวคำพิพากษาของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (the jurisprudence of the International Court of Justice) ได้มีส่วนอย่างมากในการพัฒนากฎหมายระหว่างประเทศจากการมีส่วนร่วมในการเร่งรัดกระบวนการในการสร้างและการเกิดของหลักกฎหมายระหว่างประเทศใหม่ๆ ถึงแม้ว่าตามหลักการแล้วคำพิพากษาระหว่างประเทศน่าจะเป็นเพียงหลักฐานหรือข้อพิสูจน์ของหลักกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งศาลยุติธรรมระหว่างประเทศนำมาปรับใช้ในรูปคดีมากกว่าที่จะเป็นบ่อเกิดของกฎหมายระหว่างประเทศก็ตาม

ศาลประจำยุติธรรมระหว่างประเทศ (Permanent Court of International Justice หรือ PCIJ) ในคดีสถานะทางกฎหมายของกรีนแลนด์ตะวันออก (Legal Status of Eastern Greenland Case) ซึ่งเป็นข้อพิพาทระหว่างประเทศเดนมาร์กและประเทศนอร์เวย์ ได้สร้างหลักเกณฑ์ที่สำคัญซึ่งเกี่ยวข้องกับคำประกาศฝ่ายเดียวของรัฐที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศได้แจ้งด้วยวาจาต่อผู้แทนทางการทูตหรือรัฐมนตรีของอีกรัฐหนึ่งสามารถทำให้เกิดข้อผูกมัด (undertaking) ที่เกี่ยวข้องกับคำประกาศ (declaration) ได้ อันทำให้รัฐผู้ประกาศมีพันธกรณี (obligation) ทางกฎหมายระหว่างประเทศที่จะต้องละเว้นจากการโต้แย้งอำนาจอธิปไตยเหนือดินแดนพิพาททั้งหมด และยิ่งไปกว่านั้น (fortiori) จะต้องละเว้นจากการเข้าครอบครองส่วนหนึ่งส่วนใดของดินแดนพิพาท ซึ่งคำพิพากษาดังกล่าวเป็นจุดเริ่มต้นในการพิจารณาประเด็นปัญหาสำคัญต่างๆ เหล่านี้

จนกระทั่งในคดีการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ (Nuclear Test Case) ซึ่งเป็นข้อพิพาทระหว่างประเทศออสเตรเลีย ประเทศนิวซีแลนด์ฝ่ายหนึ่ง และประเทศฝรั่งเศสฝ่ายหนึ่ง ศาล

ยุติธรรมระหว่างประเทศ (International Court of Justice หรือ ICJ) ได้ยืนยันหลักการที่สำคัญของคำมั่นหรือคำประกาศฝ่ายเดียวของรัฐสืบเนื่องมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ว่า

“เป็นที่ยอมรับกันเป็นอย่างดีว่าคำประกาศ (declarations) ที่กระทำโดยแนวทางของการกระทำเพียงฝ่ายเดียว (unilateral acts) อันเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ทางกฎหมายหรือในทางข้อเท็จจริงอาจส่งผลให้เกิดพันธกรณีทางกฎหมายได้”

ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (International Court of Justice) ในคดีดังกล่าวได้วินิจฉัยว่าประธานาธิบดีของฝรั่งเศสและผู้มีอำนาจต่างๆ ของรัฐบาลฝรั่งเศสได้ทำคำแถลงการณ์อย่างต่อเนื่องเป็นลำดับว่า (series of statements) ประเทศฝรั่งเศสต้องการหยุดการทดลองนิวเคลียร์ในชั้นบรรยากาศ ซึ่งรูปแบบของคำแถลงการณ์ได้แถลงในสถานการณ์ต่างๆ มากมาย และศาลในคดีนี้ได้หยิบยกคำแถลงการณ์ต่างๆ เหล่านี้ขึ้นมาพิจารณาประกอบเหตุผล และได้สรุปว่าประเทศฝรั่งเศสได้ทำคำแถลงการณ์ต่างๆ อย่างเปิดเผย (publicly) อันแสดงให้เห็นถึงเจตนาว่าต้องการจะหยุดการทดลองนิวเคลียร์ในชั้นบรรยากาศตามข้อสรุปในชุดการทดลองในปี ค.ศ.1974 ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าคำประกาศเหล่านี้ของผู้มีอำนาจของประเทศฝรั่งเศสสามารถก่อตั้งหรือกำหนด (formulate) พันธกรณีทางกฎหมายต่อประเทศฝรั่งเศสเองได้

คำพิพากษาของศาลในคดีดังกล่าวได้มีการถกเถียงกันเป็นอย่างมากในวงการกฎหมายระหว่างประเทศ และยังมีความสำคัญต่อการกำหนดหลักเกณฑ์ในประเด็นคำประกาศฝ่ายเดียวของรัฐในฐานะพันธกรณีระหว่างประเทศหรือคำมั่นฝ่ายเดียวในทางระหว่างประเทศ รวมทั้งยังเป็นที่น่าสนใจว่าศาล ซึ่งได้นำหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาพิจารณาปรับใช้ในการวินิจฉัยคดีดังกล่าว หลักเกณฑ์ดังกล่าวมีพื้นฐานมาจากหลักกฎหมายใดในทางกฎหมายระหว่างประเทศ อีกทั้งเงื่อนไขและผลทางกฎหมายควรมีลักษณะประการใด

จนกระทั่งในปี ค.ศ.1996 สมัยประชุมครั้งที่ 48 คณะกรรมาธิการกฎหมายระหว่างประเทศ (The International Law Commission) โดยคำแนะนำของคณะทำงานโครงการระยะยาว (Working Group on the long-term programme of work) ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าวและริเริ่มทำการศึกษาค้นคว้า ซึ่งได้กำหนดหัวข้อการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐขึ้นมา (Unilateral acts of States) โดยให้เหตุผลว่ามีความเหมาะสมสำหรับการประมวลและการพัฒนาให้เกิดความก้าวหน้าต่อไป ซึ่งคณะทำงานดังกล่าวได้กำหนดหัวข้อการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐว่ามีความเหมาะสมสำหรับการศึกษาและพิจารณา ด้วยเหตุผลต่างๆ ดังต่อไปนี้

1) เป็นการกำหนดหัวข้อในการศึกษาได้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นหัวข้อที่ยังไม่เคยมีการศึกษาโดยองค์กรทางระหว่างประเทศที่เป็นทางการแต่อย่างใด

2) เป็นหัวข้อที่ได้มีการกล่าวถึงอย่างคร่าวๆ ในคำพิพากษาของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศมาแล้วหลายครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในคดีการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ แต่ทั้งนี้คำพิพากษา (dicta) ดังกล่าวยังหลงเหลือประเด็นที่มีความไม่แน่นอนและประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากคำประกาศอย่างเป็นทางการ

3) รัฐต่างๆ ได้ยึดถือการกระทำฝ่ายเดียวในหลายกรณี และสามารถศึกษาได้จากแนวปฏิบัติของรัฐในลักษณะที่เป็นการวางหลักการทางกฎหมายทั่วไป (general legal principles)

4) กฎหมายสนธิสัญญา (the law of treaties) เป็นจุดเริ่มแรกในการกำหนดประเด็นพิจารณาและได้อ้างอิงสำหรับการนำไปสู่กฎเกณฑ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำฝ่ายเดียว โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างของทั้งสองหัวข้อนี้

ในที่สุดแล้ว ในปี ค.ศ.2006 คณะกรรมาธิการกฎหมายระหว่างประเทศได้บัญญัติหลักการที่ใช้เป็นแนวทางต่อคำประกาศฝ่ายเดียวของรัฐซึ่งสามารถก่อให้เกิดพันธกรณีตามกฎหมาย (Guiding Principles applicable to unilateral declarations of States capable of creating legal obligations 2006) หรือหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐในทางระหว่างประเทศ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

เพื่อที่ทำการศึกษาถึงสถานะทางกฎหมายของการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ อันประกอบด้วย ความหมายของการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐ การจำแนกประเภทของการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐในทางระหว่างประเทศ และการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐซึ่งผลทางกฎหมายถูกกำหนดโดยกฎเกณฑ์อื่น และการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐในการก่อตัวของกฎหมายประเพณีระหว่างประเทศ ทั้งนี้ ได้มุ่งเน้นความสำคัญต่อการศึกษากฎหมายของคำมั่นฝ่ายเดียว (unilateral promise) ของรัฐในฐานะพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งมีที่มาและแนวทางจากหลักการของคำวินิจฉัยของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำประกาศฝ่ายเดียวของรัฐซึ่งได้ถูกวินิจฉัยในคดีสถานะทางกฎหมายของกรีนแลนด์ตะวันออก (Legal Status of Eastern Greenland) ซึ่งเป็นคำพิพากษาเริ่มแรกที่ได้จุดประกายความสนใจต่อประเด็นปัญหาดังกล่าวเหล่านี้ และในคดีการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ (Nuclear Tests Case) ซึ่งเป็นคำพิพากษาที่มีความสำคัญและเป็นบรรทัดฐานในการพิจารณาหลักกฎหมายในเรื่องดังกล่าว รวมทั้งยังถือเป็นคำพิพากษาที่มีสำคัญต่อการพัฒนาของกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งในบางครั้งศาลจำต้องแก้ไขวิกฤตสถานการณ์สำคัญซึ่งยังอยู่ในระหว่างกระบวนการของจารีตที่ยังไม่ชัดเจน

นัก ทั้งนี้ คำตัดสินของศาล (Judgment) ได้ทำให้เกิดการพัฒนาและตกผลึก (crystallizes) ในความไม่แน่ชัด ความคลุมเครือ หรือความขัดแย้งของแนวปฏิบัติอันนำไปสู่กฎเกณฑ์ใหม่ๆ ของกฎหมายระหว่างประเทศ ดังนั้น การศึกษาแนวทางคำวินิจฉัยของศาลฯ และทางปฏิบัติของรัฐมีความสำคัญต่อความเข้าใจในเงื่อนไขทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐในลักษณะนี้

1.3 ขอบเขตการศึกษาวิจัย

การศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ในเรื่องการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ : ศึกษากรณีคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐ ทั้งนี้ เนื่องจากคำมั่นเป็นการประกาศฝ่ายเดียว (unilateral declaration) ที่รัฐตกลงผูกพันจะประพฤติปฏิบัติในแนวทางบางอย่าง ดังนั้น ในทางปฏิบัติของรัฐและในทางตำรากฎหมายระหว่างประเทศจึงมักใช้ถ้อยคำว่า คำประกาศ (declaration) หรือแถลงการณ์ (statement) ที่ก่อให้เกิดข้อผูกพันทางกฎหมายปะปนอยู่ด้วย ผู้จัดทำจึงขอชี้แจงเพื่อป้องกันการสับสนระหว่างการใช้ถ้อยคำต่างๆ ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ผู้จัดทำได้จำกัดขอบเขตการศึกษาเฉพาะในกรณีของสถานะทางกฎหมายของการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยไม่นับรวมถึง การกระทำฝ่ายเดียวขององค์การระหว่างประเทศ (unilateral act of international organizations) ซึ่งมีลักษณะทางกฎหมายที่แตกต่างกันและอยู่นอกขอบเขตการศึกษาวิจัยฉบับนี้ อย่างไรก็ตาม การกระทำฝ่ายเดียวของรัฐอาจมีความหมายที่รวมถึงการร่วมกัน (collective) หรือการกระทำของรัฐร่วมกัน (joint acts) ที่แสดงออกโดยรัฐจำนวนมากในเวลาเดียวกันหรือในรูปแบบที่สอดคล้องกัน อย่างเช่น การรวมกลุ่มของรัฐที่มีลักษณะเดียวกันมีเจตนาที่เหมือนกันในการก่อให้เกิดผลทางกฎหมายที่แน่นอน โดยที่ไม่มีความจำเป็นในการมีส่วนร่วมหรือเกี่ยวข้องของผู้ทรงสิทธิอื่นหรือคู่ภาคี (parties) ในรูปแบบของการตอบรับ (acceptance) หรือการต่างตอบแทน (reciprocity) หรือกรณีอื่นๆ แต่อย่างใด

ผู้จัดทำได้มุ่งเน้นศึกษากรณีคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐในทางระหว่างประเทศที่ก่อให้เกิดพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยศึกษาจากแนวคำพิพากษาของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ อ้างอิงจากเอกสาร บทความ ตำราทางวิชาการกฎหมายระหว่างประเทศ ทางปฏิบัติของรัฐ แนวคำพิพากษาในคดีอื่นที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ขอบเขตการศึกษาได้แบ่งออกเป็นบทต่างๆ ดังต่อไปนี้

บทที่ 1 เป็นบทนำ ซึ่งเป็นการกล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ทำให้ต้องมีการหยิบยกปัญหาทางกฎหมายดังกล่าวขึ้นมาเพื่อพิจารณา รวมทั้งอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตการศึกษาวิจัย วิธีการศึกษาวิจัย ข้อสมมุติฐานของวิทยานิพนธ์ และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษาวิจัย

บทที่ 2 ศึกษาสถานะทางกฎหมายของการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยผู้จัดทำได้แบ่ง 4 ส่วน กล่าวคือ นิยามของการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐ การจำแนกประเภทของการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐในทางระหว่างประเทศ การกระทำฝ่ายเดียวของรัฐซึ่งผลทางกฎหมายถูกกำหนดโดยกฎเกณฑ์อื่น และการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐในการก่อตัวของกฎหมายประเพณีระหว่างประเทศ

บทที่ 3 เป็นการหยิบยกปัญหาของคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐในฐานะพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศที่ได้รับการวินิจฉัยโดยศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ความเห็นส่วนตัว ความเห็นแย้ง ซึ่งปรากฏอยู่ในคดีสถานะทางกฎหมายของกรีนแลนด์ตะวันออก และคดีการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ โดยศึกษาถึงประเด็นคำวินิจฉัยของศาลฯ ที่เกี่ยวข้องกับคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐ ซึ่งแสดงรายละเอียดและเหตุผลต่างๆ ที่ศาลฯ หยิบยกขึ้นวินิจฉัย รวมทั้งทำการวิเคราะห์คำพิพากษาดังกล่าวเพิ่มเติมด้วย

บทที่ 4 ศึกษาเงื่อนไขและหลักเกณฑ์ทางกฎหมายของคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐในทางระหว่างประเทศ โดยเฉพาะการอ้างอิงหลักเกณฑ์ที่นำมาจากคำวินิจฉัยของศาลฯ เอกสาร ตำรา และบทความทางกฎหมายระหว่างประเทศ ข้อเสนอแนะหลักการของคณะกรรมการกฎหมายระหว่างประเทศ รวมทั้งทางปฏิบัติของรัฐที่เกี่ยวข้องต่อปัญหานี้ ทั้งนี้ ได้ทำการแบ่งหัวข้อการศึกษาออกเป็นหลักกฎหมายทั่วไปที่เกี่ยวข้องต่อการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐ ความหมายของคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐ ความสามารถในการก่อตั้งคำมั่น บุคคลผู้กระทำการแทนรัฐในการก่อตั้งคำมั่น การตีความและผลผูกพันของคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐ รูปแบบของการก่อตั้งมั่น ผลผูกพันของคำมั่นที่มีต่อรัฐอื่น ความไม่สมบูรณ์ของคำมั่น รวมทั้ง การสิ้นสุดความผูกพันของคำมั่น

บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1.4 วิธีการศึกษาวิจัย

การศึกษาทั้งหมดจะใช้วิธีการวิจัยจากเอกสารเป็นหลัก (Documentary Research) ทั้งจากเอกสารที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ กล่าวคือ คำพิพากษาของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ความเห็นแย้ง ความเห็นเอกเทศของผู้พิพากษา ตำราทางกฎหมายระหว่างประเทศ

บทความทางกฎหมายระหว่างประเทศที่สำคัญ วิทยานิพนธ์ที่มีความเกี่ยวข้อง บทบัญญัติของอนุสัญญาต่างๆ หรือร่างสนธิสัญญาหรือบทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้อง รายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ รายงานของผู้รายงานพิเศษ ความเห็นทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ทำการศึกษารวมทั้งข้อมูลอื่นๆ อาทิเช่น ข้อมูลทางสารสนเทศหรือข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น นอกจากนี้ ผู้จัดทำยังได้สอดแทรกและวิเคราะห์เนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องอันเป็นประโยชน์ในการพิจารณาศึกษาหัวข้อดังกล่าวด้วย

1.5 ข้อสมมุติฐานของการศึกษาวิจัย

คำมั่นหรือคำประกาศของผู้มีอำนาจกระทำการแทนรัฐสามารถก่อให้เกิดผลผูกพันจากการกระทำแต่เพียงฝ่ายเดียวได้ ซึ่งไม่ขึ้นอยู่กับรัฐอื่นที่เกี่ยวข้องแต่อย่างใด ถึงแม้ว่าในวงการกฎหมายระหว่างประเทศยังมีการถกเถียงถึงลักษณะของผลผูกพันและเงื่อนไขทางกฎหมายอย่างไรก็ตาม ก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจ ทั้งยังเป็นที่ยอมรับในทางปฏิบัติของรัฐ ตำราทางวิชาการโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำวินิจฉัยของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศและข้อบทแนะนำหลักการของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ทั้งนี้ หลักกฎหมายดังกล่าวมีที่มาและพัฒนาการมาจากคำวินิจฉัยของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ยิ่งไปกว่านั้น ในปัจจุบันคำพิพากษาของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศยังเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางในวงการกฎหมายระหว่างประเทศ ดังนั้น การศึกษาจึงมุ่งเน้นต่อคำวินิจฉัยของศาลและการศึกษาของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ เพื่อค้นหาถึงหลักเกณฑ์ทางกฎหมายและเหตุผลในคำวินิจฉัยของศาลดังกล่าว รวมทั้งทำการวิเคราะห์จากเอกสารทางกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาวิจัย

1. เพื่อให้ทราบถึงสถานะทางกฎหมายในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องต่อประเด็นการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐ (unilateral acts of State) กล่าวคือ ความหมายของการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐ การจำแนกประเภทของการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐในทางระหว่างประเทศ การกระทำฝ่ายเดียวของรัฐซึ่งผลทางกฎหมายถูกกำหนดโดยกฎเกณฑ์อื่น และการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐในการก่อตัวของกฎหมายประเพณีระหว่างประเทศ

2. เพื่อให้ทราบถึงคำวินิจฉัยของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ รวมทั้งเหตุผลของการวินิจฉัยในคดีที่เกี่ยวข้องกับคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐหรือคำประกาศฝ่ายเดียวของรัฐในฐานะ

พันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศ รวมทั้ง ความเห็นเพิ่มเติม หรือข้อโต้แย้งต่างๆ ที่มีต่อคำวินิจฉัยในคดีดังกล่าว

3. เพื่อให้ทราบถึงเจื่อนใจและหลักเกณฑ์ทางกฎหมายของคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐหรือคำประกาศฝ่ายเดียวของรัฐในฐานะพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศ กล่าวคือ หลักกฎหมายทั่วไปที่มีความเกี่ยวข้องต่อการกระทำฝ่ายเดียวของรัฐ ความหมายของคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐ ความสามารถในการก่อตั้งคำมั่น บุคคลผู้กระทำการแทนรัฐในการก่อตั้งคำมั่น การตีความและผลผูกพันของคำมั่นฝ่ายเดียวของรัฐ รูปแบบของการก่อตั้งมั่น ผลผูกพันของคำมั่นที่มีต่อรัฐอื่น ความไม่สมบูรณ์ของคำมั่น และการสิ้นสุดความผูกพันของคำมั่น

4. เพื่อทำการเสนอแนะให้ผู้มีอำนาจของรัฐในตำแหน่งหน้าที่ต่างๆ ได้ตระหนักและมีความระมัดระวังถึงผลผูกพัน (binding) ทางกฎหมายของคำมั่นหรือคำประกาศฝ่ายเดียวของรัฐ ซึ่งอาจก่อให้เกิดพันธกรณีทางระหว่างประเทศผูกพันต่อรัฐได้